

Blažek Táborskému (z Ingelheimu, NSR, do Vídně – září 1968)

Milovaný Václave,

Tvůj dopis jsem uložil pod podušku a denně nad ním pláču. Potješil mje tým více, že už pomálu zapomínám rodného jazyka. Tým více raději se Stebou schledám na u dané adrese v Manheimu co stale dělaš jak se mate u nas neny nového any tohle!

Ja stale u sebe na tebe vzpomínám zatraceny rusové. Diesr Schwanda, der Dudensackpfeiffer ist so weit fertig, und diese verdamte Blaskapelle eben so. Auch ich werde sehr bald fertig sein, wenn ich im solchen Tempo arbeiten werde.* Ale Hanycky placou hladem, tak musim psat aby ch nezačal pit. Porád já ríkám sobě nepyj, nepyj, ale co naplát, marnje si to říkám a pyju a pyju. To od toho jedného zármutku. Afšak po Mánhajmě to všeccko bude mnohem více lepší, to že tě uvidím, dyk ty mně dobře znáš, to jsem holt já, já už jinej nebudu, ja, ich kann mich nicht wechseln, any nemam co.

A co tvoje pynčka rozkošlivá, jestlipak ona Tebe furt miluje ja nechapu proč?

A co Vídeň, že jo?

A do tej Austrálie nejezdi, tam se prej musí hodně dost pracovat, zvyklej nési. Tebe to zahubi, ty uvidyš!

Ale zato najisto jezdi do toho Manheimu, aby se s tebou mohl těšit Vratislav Klégr Honduraský. Jenom jsem rád, že oběd návky se mi jen hrnou a any nemusím koukat na lidi, spíš musím koukat psát. No fófri! Ahoj!

ВРАТИСЛАВ

---

* Ten Švanda, ten dudák, je už hotov, ta Dechovka taky. Taky já budu brzo hotovej, jestli budu pracovat v takovým tempu.

Ty nechutnej, blbej nafoukanej Kanadane,

jestli si myslíš, že já mám voči jenom proto abych si je kazil nad Tvým nechutným, blbým nafoukaným písmem, který navíc drápeš na takovej glozetpapír (nechutnej hnusnej kanadskej) tak to jsi na omylu a budeš hradit náklady. Stejně jsem ten Tvůj vykutálenej, lajdáckej, urážlivěj a nepořádněj dopis nepřčet celej, na třetím řádku u toho pobuřujícího, nejapnýho přezíravýho škrtu jsem musel přestat a odebrat se k lékaři, kterej se mě zeptal kolik jsem měl včera dioptrií a když jsem mu řek, že na každým oku dvě, oznámil mi, že dneska mám na každým čtyři. A chtěl vědět, vod čeho to mám, a já mu ukázal ten hadr, cos mi poslal místo dopisu, a von se na to podíval a řek at Tě žaluju. Pak jsem se vrátil a rozsvítil všechny světla, i automobilový (dálkový) a přečet další tři řádky a tak jsem se nasral nad tím nehorázným ležatým paťatým a nečitelným písmem, že jsem musel jít k jinýmu lékaři, kterej mně dal hysteps kuli spaní a Bé komplex a chtěl vědět, vod čeho jsem tak rozčilenej. Tak jsem mu taky ukázal, cos mi poslal místo dopisu a von taky řek at Tě žaluju, ale já, blbec, protože Tě mám z nevysvětlitelnejch nechutnejch vodpornejch důvodů rád, jsem šel místo toho domů a zkoušel jsem to dočíst, ale když jsem dočet k *Po novém roce*, tak to se mnou seklo a musel jsem vyhledat internistu, kterej se mě ptal vod čeho to mám, a tak jsem mu ukázal ten šajsservítek, kterej mi ráno došel leteckou poštou a víš co mi řek? At Tě žaluju.

Jenomže já vím, že si na Tobě nic nevezmu, protože dycky dyž to bylo přes dvě stovky, tak jsi říkal: smím slíbit, a já vůl nechutnej, blbej, vodpornej nafoukanej dycky řek že jo, a to bylo vodjakživa moje neštěstí, viz Štěpána Luckýho v Praze. Tůhle jsem byl podruhý ve Wiesbadenu v kasínu a když jsem posral všecy peníze a chtěl jsem si vsadit dva tisíce mařen na zero, tak povídám krupiéroví Smím slíbit? a von mě vzal těma hráběma nebo co to má, nejspíš u ledvin nebo kde, protože mě to dodnes bolí. Copak nevíš, že lidem s brejlema se má psát na křídovém papíře? Eště jednou dostanu vod Tebe takový psaní, tak ho předán bezpečnosti. Naší. Ty frajére. Já Tě tak nemilovat, tak si s tím dopisem naložím úplně jinak. Abys věděl. Jéžiši, to jsem se dopálil. Já ho chtěl přečíst ženě do telefonu, ale já jsem prostě nemoh, ty leuple, kterej neví, co je zelená sedma. Dočkal jsem se na Tobě, s Illínem není žádná sranda, věčně by chtěl komponovat, jako by to bylo nějak důležitý. Všechno stojí za hovno, hlavně to dodatečný povolení k pobytu, doma mám takovejch krásnejch dluhů a nemůžu tam jet, jestlipak to není k breku s pláčem dohromady. Ten náš Disraeli, myslím Dubčeka, už taky camrá div ne jako Václav Kopeckej, Bože mě netrestej, co já vod něho eště uslyším, a mlha je tady kolem Rýna, jako by to ani veletok nebyl, ale prádelna všech prádelen.

Tak abys šel do sebe a v příštím dopise mě jaksepatří oslovil a vypsál všecko, jak jste letěli, jak jste přistáli, kdo na vás čekal a jestli Dagmar-ka je pořád tak pěkná a Ty tak vošklivej. Ale už ti odpouštím, já se nikdy dlouho hněvat nedokážu, žij si a toč (ale bacha, aby to nebylo přes osu – Ochranné Sdružení Autorské, Praha, Bubeneč), a až budeš mít něco natočenýho, tak mi to pošli, cizina je cizina, tady bych se rád podíval na každěj tvůj zázračnej hlavolam. To si pěkně povídáme. A protože zbejvá eště kus papíru a já nejsem jako někdo, abych s tím šeredil a nechával celý stránky urážlivě prázdný, přeju Ti, abys v tý nelidský Kanadě byl šťastnej jako ptáče, vždyť ty vlastně ani nic jinýho nejsi, než ptáče boží, k posrání milý a sympatický, dnes už Ti to můžu říct, když nás dělí Atlantik; a tak si zpívej nebo krákorej, vono je to

Pámblčkovi jedno, jenom na sebe buďte hodný, protože to je to jediný, co má jeden ze života.

Větrník

P. S. Právě jsem rozluštil, že Dagmar klábosí někde u montrealských sousedů. To mi dalo nejvíc práce. Ty dacane s písmem nepraktickýho lékaře! A abys věděl, co to je, nevědět, co ti přítel píše, přečti si tendle poslední řádek a hned ti bude všechno jasný.

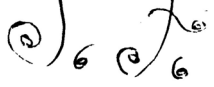

ahoj!

ICH WOLLTE DIR NUR
MITTEILEN:
ICH TRINKE NICHT MEHR..

* chci Ti jen sdělit, že už nepiju....

Toto sdělení Ti,
milý Václavě,
novějším způsobem jako

 6 6 VAT

znamená pro nás: v rámci
a kláves v Otikonu tři
lahvičky, takže může
opracovat třídí (vždyt
jme ne to byl: dva)

z: —

→ Del práce mišt
mehr -

...ODER WENIGER ALS FRÜHER AUCH!

a glin mi taky ko-
meče del Trva adrem
(kteru jsem ztratil
i s Trva dokrem), takže
Ti kmečmá, od laceruzběly
jezero, může podat
list, který jsem Ti
v přirozjím rozhovoru
na pral m; před tjdny:

* víc nebo míň než kdy jindy

Pláči, Vašíku!

Ano, Venoušku, já pláči. Proto jsem vzal modrý papír, aby to tolik vidět nebylo. Jak jsi mohl předpokládat, Vendo, že bych kdy zapomněl na to rozloučení?

Ty vole, vždyť starosta slíbil, že dá desku na Erlangerhof, a že tam bude stát:

HIER HAT WENZEL VOM VRATISLAUS
ABSCHIED GENOMMEN

Já jsem se sice přimlouval, aby to tam sedělo, ale starosta trvá na tom, že to tam bude stát, protože stát to zaplatí! Nevím sice, jak k tomu přijde Ludvík patnáctej, ale co se budu plést do věcí, po kterejch mi nic není. Hlauní jec je, jak říkává Marie Kubátová, že sme zdravý: to vostatní pámbů spraví.

On to není tak docela přesný citát, konečně já od Marie Kubátové nikdy nic nečet, takže žádněj diu, takhle se mluví na náchocku vodjakživa. Já bych se v tom tak nerejpal, kdybysi nebyl v tej cizině, takže Ti kapka nářečí nemůže jít než k duhu.

Vidím, že jsi se přemoh a napsal konečně lickej dopis eště dřiu, než přišlo to mý nabádavý psaní. Ale furt je to jenom jedna stránka, chlapče kristapána, mám já to soužení, nikdo mě nechce, nikdo mě nemá rád, už sem na to jako ta Elsa Tryjoletová: ale psát vo tom nebudu, to ne, já mám jiný práce nad hlavu, šak už mám i svýho menažéra a ten mě bude krmit a šatit a slíbil mi BMW 1600, novýho, ale jenom s jedněma dvěřama. (Ale na každý straně!)

Bláskapela už je natočená, no průser jako chrám, ten Ticháček nikdá netočil na ampex, jenom ho znal z doslechu, a já mu chtěl holt pomoct, jak říká Marie Kubátová: kdo jinýmu nekopá jámu, vraždí svou vlastní mámu.

Ale zasejc sem napsal spoustu jinejch šou ke koukání, který eště natočený nejsou, takže průser bude až pozdějc, tak proč si mám jít stěžovat. Ten Švejk se ukrutně líbí, jenom ho musím úplně přepsat, a vo vánocích jsem Illína porazil v šachu dobře dvacetkrát, až jsem mu musel dát napřed koně. No BMW 1600 jich má víc, vo jednoho koně tak zle nebude, a už zase prší, žádnej sníh. Pes do toho marastu nechce, to byl taky nápad vod tý mojí, aby jí Jaroslav přivez Valdu, když jedu do Mnichova, musí si ho brát do kanceláře a von je spíš na doma, tůhle jí počůral pana Borna, to je šéf, a von prej to nic, vždyť je to takový roztomilý zvířátko a potom dlouho páchnul.

Co mám psát dál, když už víš, že Ingelheim je dva tisíce let starej a mně že je teprvá třiactyřicet. Už dvakrát mi psal Lustig, a sprostě, aby prej Rusové srát nemohli a tak, zkrátka dopisy smutný, má špatný svědomí, pro rodinu fasuje košer maso, ale tajně chodí do arabskejch jídelen na selátka, inu mravní zhoubu, aj, zlý to čas, nynějšší čas, a pásmo zlé vypřede (Vilém Blodek, V STUDNI, opera o jednom aktu, dějství třetí). Ozval se taky jeden pán, který ode mne chce taky scénář, (už jich chtějí dohromady víc, než kolik jsem jich napsal za celej život, ale všechny v tomhle roce). Ukázalo se, že viděl Tři přání a ten film se mu líbil, všude najdeš zvrácenýho člověka, a peníze má, menažér si to zjistil, tak mu holt pustíme žilou, jestli nedá pokoj.

Jak vidíš, už dávno nejsem tak sentimentální, i Tebe bych dokázal při pokru z kalhot stáhnout. Přesto Ti eště jednou přeju všecko nejlepší do příštího roku, do přespříštího už ne, to se utkáme v Reykjavíku.

Ahoj Dagmar! Řekni Vaškovi, že ho pozdravuje

Tvůj Vratka